

níka, takto koupené zboží musí býti týchž vlastností, jako zboží objednané, ale nedodané, a za týchž podmínek dodacích. Leč podle zjištění nižších soudů koupil dovolatel v úhradní koupi zboží lepší jakosti, dříví silnější, a to jen smrkové, nikoliv původu slovenského a nikoliv v poměru jedle se smrkem podle uvávkery. Proto neodpovídá koupě ta oněm požadavkům (rozh. čís. 8603 sb. n. s.). Že slovenské dříví v době krycí koupě nebývalo na trhu, dovolatel netvrdí, vymlouvá se jen, že nebyl povinen celé týdny posílati agenty o informaci o slovenském dříví. Výmluva ta jest nevhodná a nenásvědčuje povinné péči řádného obchodníka, ano jest obecně známo, že obchodem se slovenským dřívím se zabývá celá řada firem v Čechách, že je i bursa toho zboží, a bylo proto zboží dosažitelné po snadno proveditelné informaci.

Čís. 11766.

Byl-li prozatímní zřízenec školní obce propuštěn ze služeb na dočasně opatření ministerstva školství podle § 14 zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., nemůže na školní obci požadovati náhradu škody z důvodu, že v podmínkách konkursu nebylo uvedeno, že při obsazení místa přísluší přednost legionářům.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, Rv I 762/31.)

Na základě konkursu propůjčila žalovaná školní obec žalobci místo školníka. Ke stížnosti legionáře P-a ministerstvo školství a národní osvěty prohlásilo podle § 14 zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., propůjčení místa školníka žalobci za neplatné. Žalobě, již se domáhal žalobce na žalované školní obci náhrady škody, *p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* vyhověl, *o d v o l a c í s o u d* žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel dovozuje, že žalovaná jest povinna nahraditi mu škodu, která prý mu vznikla tím, že služební smlouva ujednaná mezi ním a žalovanou byla ministerstvem školství zrušena, čímž se stalo, že přišel o požitky s propůjčeným místem spojené o ocitl se bez prostředků, nemaje možnosti, by se postaral včas o jiné místo a o výdělek. Zavinění žalované školní obce spatřuje dovolatel v tom, že při obsazení místa provisorního školníka nedbala předpisů zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n., a stanovila podmínky konkursu neúplně. Pokud lze seznati z jeho vývodů, vidí dovolatel nedbání předpisů zákona čís. 462/1919 sb. z. a n. žalovanou školní obcí v tom, že v podmínkách konkursu nebylo uvedeno, že při obsazení místa školníka přísluší přednost legionářům. Leč v § 9 uvedeného zákona jest úřadům, ústavům nebo závodům, jimž přísluší právo obsazovati místa uvedená v § 4 a) a b) a § 5, uloženo za povinnost jen, by místo veřejně vyhlásily, vyměřily k podání žádosti přiměřenou lhůtu a zpravily o něm ministerstvo národní obrany. Že se žalovaná školní obec podle toho nezachovala, žalobce ani netvrdil. Jinak není obsah veřejného konkursu na

místa vyhrazená legionářům zákonem předepsán, zejména není stanoveno, že v podmínkách konkursu musí být také výslovně uvedeno, že legionářům přísluší přednost. Nebylo-li tedy v souzeném případě v konkursní vyhlášce na místo školníka zvláštní upozornění na tuto výhradu, nedopustila se žalovaná školní obec opomenutím onoho upozornění ani bezprávného jednání podle § 1295 obč. zák., ani nedopatření ve smyslu § 1297 obč. zák., jak se domnívá dovolatel, neboť výhody legionářů při propůjčování určitých služebních míst jsou stanoveny řádně vyhlášeným zákonem, jehož neznalostí se podle § 2 obč. zák. nikdo omlouvat nemůže, a není proto třeba, by na ně bylo v konkursní vyhlášce ještě zvlášť upozorňováno. Ustanovení § 878 obč. zák., na něž dovolatel dále poukazuje, se nehodí na souzený případ, neboť služební smlouva nebyla zrušena proto, že jejím předmětem bylo plnění od počátku nemožné, nýbrž jen proto, že na stížnost legionáře P-a, podanou přímo u ministerstva školství, o níž žalovaná nevěděla, bylo tímto ministerstvem dodatečně učiněno opatření podle § 14 zákona č. 462/1919 sb. z. a n. Odvolací soud, zamítnuv žalobu o náhradu škody pro nedostatek zavinění na straně žalované školní obce, posoudil věc správně po stránce právní.

Čís. 11767.

Smlouva o záruce za škody způsobené řidičem automobilu v době od řidičské zkoušky až do obdržení vůdčího listu, jest nicotnou, odporující dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, Rv II 225/31.)

Žalobce přijal syna žalovaného do služeb k autu, při čemž se žalovaný zaručil, že až do doby, než jeho syn obdrží vůdčí list, ručí za veškeré škody, které by za jeho řízení auta vzešly. Žalobní nárok na zaplacení ze záruky uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud neuznal zažalovaný nárok důvodem po právu.

Důvody:

Zjištěno jest, že žalovaný převzal záruku za budoucí škody, které by jeho syn způsobil samostatným řízením silostroje v době od řidičské zkoušky až do obdržení vůdčího listu, a že se záruka stala právě proto, by jeho syn byl co nejdříve pověřen řízením auta. Účelem záruční smlouvy bylo tudíž přiměti žalobce k tomu, by svěřil synu žalovaného samostatné řízení silostroje v mezidobí, než mu bude vydán vůdčí list. To plyne zejména ze slov žalovaného, že vezme syna raději domů, než aby ho nechal dělati u žalobce nádeníka, pronesených proto, že žalobce nepověřil syna žalovaného samostatným řízením auta. Řízení silostroje řidičem byl již zkoušku řidičskou s prospěchem vykonavším, nemajícím však ještě vůdčí list, je jednáním o sobě zakázaným, jakž plyne z ustanovení §§ 22 a 55 ministerského nařízení z 28. května 1910 č. 81 ř. z. Záruční slib žalovaného, jenž měl být popudem pro žalobce, by svěro-